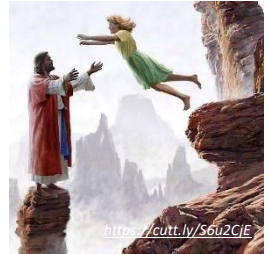

ODZVATI SE Z VERO, POMENI PITI IZ IZVIRA

Spoštovani ljubi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

OD POSLUŠANJA DO PRAVEGA ODZIVA: V uri oznanjenja je Marija slišala angelov „*Ne boj se, ...*“ Lk 1,30 in odgovore na svoja vprašanja. Kadar gre za nove stvari, so potrebni razmislek, odprtost in tudi vprašanja. Toda koliko gotovosti potrebujete za odgovor „*da*“ ali „*ne*“, na določeno pomembno vprašanje? Tudi pri nakupih, ko želite izbrati knjigo ali oblačilo, se z mislimi in pogledom pogosto vračate sem in tja, dokler se ne odločite. Povsem drugače to poteka, ko gre za vprašanja, ki so odločilna za našo prihodnost. Za katero izobrazbo naj se odločim? Naj se v svojem poklicu preusmerim? Naj sprejemem ali zavrnem ponujeno službo? Odvisno od alternative se v nas prebudi strah. Pravzaprav mi služba ne ustreza! Kaj pa, če drugje ne dobim ničesar? Najbolje se takšna dilema reši tako, da se v trenutkih tesnobe ne odločamo.

Ko gre za življenjske odločitve, se lahko posvetuješ, vendar ni prav, da se nekdo drug odloči namesto tebe. Reči „*da*“ prijateljstvu, ki postane skupno življenje in poroka, zahteva mojo lastno in osebno odločitev. Življenjski sopotnik ima do tega pravico, kakor jo imam tudi jaz. Enako je z odločitvami glede duhovnega poklica, v smislu hoje za Jezusom. Iz izkušenj vemo, kakšna je zanesljivost takšnih odločitev. Vera v Boga? Vera v Sveto pismo? Vera v nauk Cerkev? ... Tu je razumljivo glede na moje zavedanje pomembnosti teh odločitev, možno dolgo tehtanje in razlikovanje. Toda zlasti pri poslednjih in najpomembnejših prepričanjih, gotovost vere vključuje tudi spoznanje, da gre vera z roko v roki z negotovostjo in, da je v življenju, vedno potreben korak ali celo skok v veri.

Med duhovnimi obnovami s študenti Schönstattskih patrov, je pater Kentenich leta 1967, preučeval odnos do takšnih odločitev. „*Prihaja do tega, da je sodobni človek - in vsi nosimo v sebi delček tega - pri svojih odločitvah bistveno odvisen od eksperimentalnega znanja, ki si ga ne moramo pridobiti drugače, kot s poizkušanjem. ... Moderni ljudje, živimo tako močno pod vplivom ozračja sedanjega časa, da se sploh ne moremo spočiti. V vseh vprašanjih hočemo imeti bodisi eksperimentalno, bodisi absolutno gotovost, gotovost, ki sloni na najbolj natančnem izračunu. In če posplošimo,*“ je dejal: „*Večina ljudi se danes sploh ne odloča. Zakaj ne pridemo do dejanj odločitev? Ker v naše praktično versko življenje, vnašamo svoje pojmovanje resnice, ki je nezdružljiva s pravim verskim življenjem.*“

ŠOLA VERE - UČENJE VERSKE GOTOVOSTI in NEGOTOVOSTI: Pogosto govorimo o trdni in neomajni veri. Kakšno trdnost in varnost imamo v mislih? Drži modreca in vsevedneža, nista združljivi z „*duhom vere*“ o katerem govorimo danes. Pater Kentenich ga v omenjenem govoru opisuje takole: „*Kaj mi daje duh vere? Pozitivno simpatijo do Boga, pozitivno držo, ki me spodbuja, da povsod začutim Boga. In ta nadnaravni božanski čut, da bomo vonjali Boga in Božje, moramo spet osvojiti.*“ Postati versko proaktiven pomeni, da zaupam v notranjo sugestijo in v korak, ki ga naj naredim. Hočem nekaj storiti z zaupanjem in v notranjem dialogu z Bogom, ki mu zaupam. Takšna šola vere je mogoča le, če človek stopi iz svoje cone udobja. Le takrat, ko se na notranje vzgibe odzovem s konkretnim dejanjem, lahko izkusim, da je moje zaupanje pravo.

Nekateri trenutki Velike noči, me ganejo tako kakor učenca, ki je prvi prišel do groba. „*...videl je in veroval.*“ Jn 20,8 pravi Sveto pismo. Ko v bogoslužju Božje besede Velike noči, poslušamo poročila o različnih srečanjih z Vstalim, začutimo moč, ki iz teh poročil veje. Bolj kot zgolj same informacije o katerih razmišljamo ali pač ne, v teh pričevanjih izkusimo, da je velikonočna vera vir moči. V Jezusovih poslovnih govorih v Evangeliju po Janezu, se učencem vedno znova postavlja vprašanje, kako naprej, ko Jezus ne bo več otipljivo človeško in konkretno dojemljivo navzoč sredi njih. Pot in šola vere, ki so jo učenci prehodili, je potekala skozi srečanja z Vstalim in po izkušnji Svetega Duha. Spoznali so, da je Jezus tam na povsem nov način „*v Svetem Duhu,*“ vendar prav tako osebno in učinkovito in jih ni zapustil sirot. V notranjem in skupnem dialogu vere, učenci vseh generacij, prepoznavajo resničnost njegove navzočnosti „*v Svetem Duhu.*“

ODZVATI SE Z VERO. POMENI PITI IZ IZVIRA: Božje ljudstvo, ki je iz te izkušnje vere živelo in je z njo romalo skozi stoletja, je iz človeško zemeljskih zmožnosti svojih učencev izkusilo, da v ozadju vsega, ostaja dejaven sam Učitelj in Gospod. Izkušnje o Njegovem delovanju, so izpričane in gojene s posebnim spoštovanjem: „*pričevanja apostolov, bratsko in sestrsko občestvo vere, lomljenje kruha.*“ prim Apd 2,42 Zbirka različnih poročil in pisem je sčasoma priznana in izpričana, kot Sveto pismo in postane temelj razodetja. Bratska skupnost vernikov je kraj, kjer nas Sveti Duh usmerja in bistri poglede. Zakramenti so znamenja, po katerih se dogaja duhovna resničnost. Številne razprave o prihodnosti Cerkev se nanašajo na to, kako bolje oblikovati življenje Cerkev in oznanjevanje Evangelija. Kako se lahko čimbolj izognemo človeškim napakam? Kako naj se Cerkev odzove na vprašanja časa? Kako blizu je Cerkev preskušanim in ranjenim ljudem? Vsem potrebnim človeškim prizadevanjem navkljub, mora temeljna resničnost tega, kar je Cerkev, postopoma izginjati: saj želi sam Vstali Gospod, ki je navzoč „*v Svetem Duhu,*“ ob pomoči vseh človeških prizadevanj, srečevati, ozdravljati in odreševati.

Razmislek in razprava sta dober temelj vseh vidikov presoje, vendar se lahko ustavite in ostanete pri tehtanju in neodločnosti. Odločilna ostaja izkušnja, kako na svoje srečanje z Jezusom odgovorimo, seveda glede na svoja temeljna življenjska prepričanja in v konkretnih vsakdanjih korakih. Pogovor o tej moji osebni izkušnji vere, zahteva pri sogovorniku diskretnost in spoštovanje. Vendar mi te izkušnje ni treba skrivati ne pred seboj, ne pred drugimi. Svoj odgovor Bogu,

moram živeti s poštenim in celim srcem. Moram tudi vedeti, da začnem zares piti iz vodnjaka vere šele takrat, ko se srečam s svojo negotovostjo in s svojimi upi.

[Marija se odzove na angelovo obljubo:](#) „Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila“ *Lk 1,35* in se popolnoma odpre Božjemu delu. Iz tega vira črpa moč, zaupanje in pogum. Jezus nam daje podobno tolažbo v svojih poslovnih besedah pred Vnebohodom: „... prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas in boste moje priče, ...“ *Apd 1,8*

[Želim Vam z veseljem in zaupanjem napolnjen Binkoštni praznik!](#)

pater Ludwig Güthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija

A handwritten signature in black ink on a light background, reading "P. Ludwig Güthlein".

<https://cutt.ly/46fwyz>